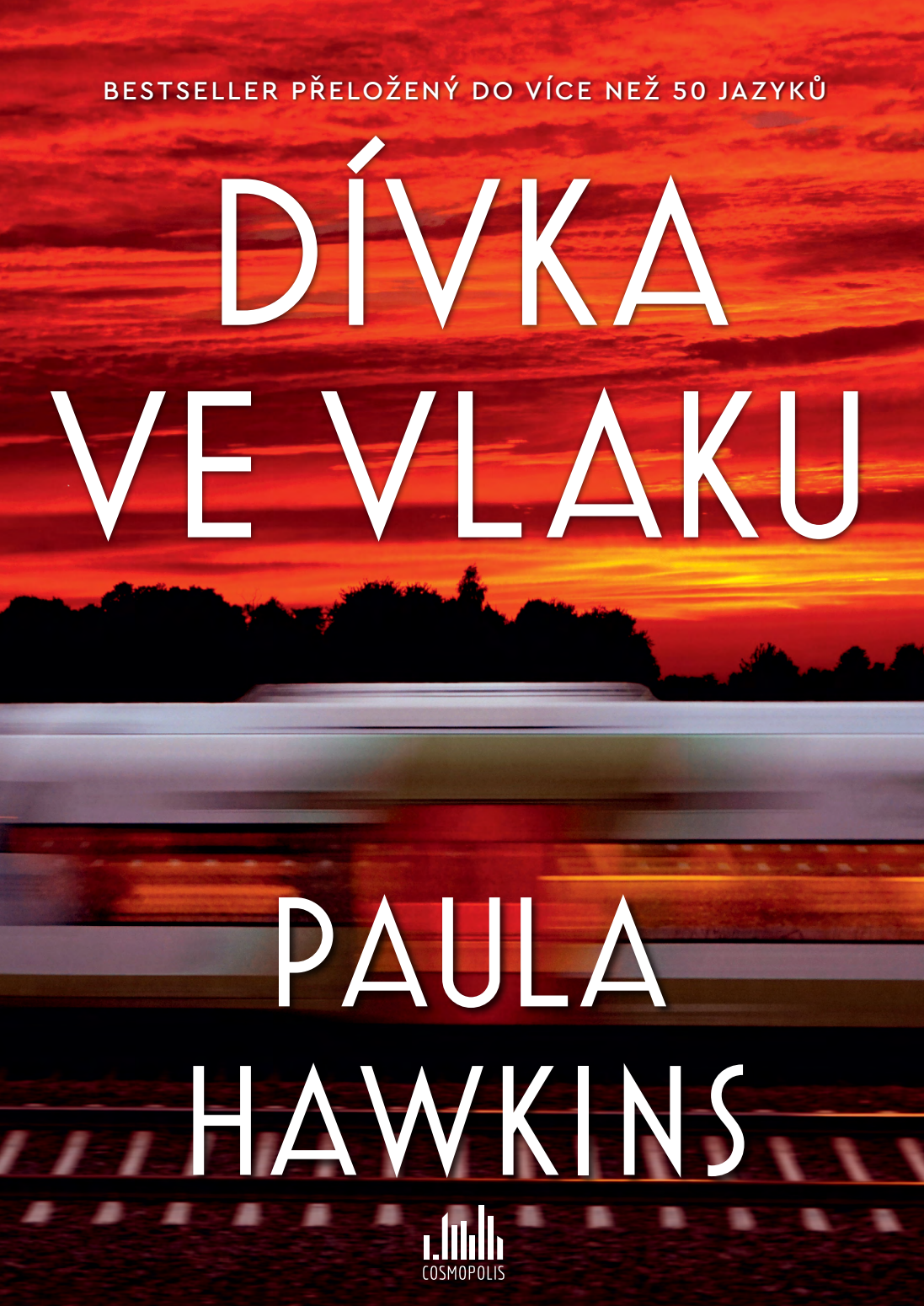
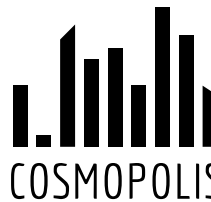

BESTSELLER PŘELOŽENÝ DO VÍCE NEŽ 50 JAZYKŮ
DÍVKA VE VLAKU
PAULA HAWKINS
COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

DÍVKA VE VLAKU

PAULA HAWKINS

Přeložila Věra Klásková

Copyright © Paula Hawkins, 2015
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Věra Klásková c/o DILIA, 2015, 2026
Cover photography © Pixabay.com / driesel

ISBN 978-80-271-5687-0

Věnováno Kate

Je pochována pod bílou břízou, kousek od staré železniční trati a její hrob označuje hromádka kamení, malý *cairn* – nic víc, na mou duši. Nechtěla jsem k místu jejího posledního odpočinku vábit pozornost, ale zase jsem ji nemohla nechat jen tak, bez jakékoli památky. Bude tam spát v pokoji, rušit ji nebude nikdo a nic, žádné zvuky až na ptačí zpěv a rachot projíždějících vlaků.

Jedna straka pro smutek je, druhá pro radost, třetí dívku znamená. Třetí dívku znamená. Na té třetí jsem se zasekla, prostě se nedokážu hnout z místa. Hlava mi bobtná zvuky, ústa mám plná krve. Třetí dívku znamená. A já ty straky slyším, chechtají se, vysmívají se mi chraplavým skřehotáním. Příval. Zlý příval. Už je vidím, černě se rýsují proti slunci. Nejsou to ptáci, ale cosi jiného. Někdo se blíží. Někdo na mne mluví. *Teď se koukni! No jen se koukni, k čemu jste mě dohnali!*

Rachel

Pátek 5. července 2013

Ráno

Vedle kolejí se válí hromada šatstva. Světlemodrá látka – snad košile – schumlaná s čímsi špinavě bílým. Nejspíš to bude smetí, náklad, který kdosi potají vyklopil do lesíka u náspu, zarostlého suchými křovisky. Možná zde ty hadry nechali technici, kteří pracovali na této části trati – bývají tu ostatně dost často. Anebo by to mohlo být něco docela jiného. Matka mi říkávala, že mám příliš bujnou fantazii; Tom to ostatně tvrdil také. Nemůžu si pomoct: stačí, když zahlédnu tyhle rozházené hadry, umazané tričko nebo lichou botu, a nemyslím na nic jiného než na tu druhou do páru a na nohy, jež do nich patřily.

Vlak sebou cukne a s vrzáním a skřípěním se zase rozjíždí, takže mi hromádka oděvů mizí z dohledu a my se dál ztěžka šineme směrem k Londýnu rychlostí svižného rekreačního běžce. Někdo na sedadle za mnou vzdychne, čímž vyjádří bezmocné rozčilení; osobní vlak v 8.04 z Ashbury na Eustonské nádraží je zkouškou trpělivosti i pro ostříleného dojíždějícího. Cesta by měla trvat padesát čtyři minut, ale to se podaří jen vzácně: tento úsek trati je starý, zchátralý, věčně ho sužují problémy se signalizací a nekonečné opravy.

Vlak se plazí dál; drkotá podél skladišť a vodáren, mostů a hal, podél skromných viktoriánských domků, jež se ke kolejím otáčejí zády.

S hlavou opřenou o okno sleduji, jak se ty domky míhají okolo mě jako ve filmovém záběru. Vidím je tak jako nikdo jiný; z tohoto zorného úhlu je nevídají dokonce ani jejich majitelé. Dvakrát denně se mi na chviličku naskýtá pohled do jejich života. Když vidím cizí lidi v bezpečí jejich domovů, svým způsobem mě to uklidňuje.

Někomu zvoní telefon – nevhodně veselá, optimistická melodie. Dotyčnému trvá dlouho, než hovor přijme, takže přístroj někde nedaleko vyzvání pořád dokola. Cítím, jak se ostatní dojíždějící na sedadlech vrtí, šustí novinami, klovají do počítačů. Vlak se v zatáčce kymácí a kolébá; zpomaluje, poněvadž se blíží k návěstidlu, kde je červená. Snažím se nezvedat oči, snažím se číst noviny, které mi cestou do nádražní budovy kdosi strčil zdarma do ruky, ale slova se mi před očima slévají do jediné šmouhy, můj zájem nic neupoutává. V duchu stále vidím tu haldu šatstva, opuštěně ležící u železničního náspu.

Večer

Když zvednu k ústům plechovku, vybublá z ní předem namíchaný gin s tonikem. Je štiplavý a chladný, je to chuť mé vůbec první dovolené s Tomem v rybářské vesnici na baskickém pobřeží v roce 2005. Ráno jsme vždycky plavali půl míle na ostrůvek v zátoce a milovali se na tajných, skrytých plážích; odpoledne jsme pak vysedávali v baru a popíjeli silný, hořký gin s tonikem a přitom pozorovali, jak na písčinách, které odhalil odliv, hrají hejna plážových fotbalistů chaotické zápasy, při nichž každé mužstvo čítá snad pětadvacet hráčů.

Znovu jsem usrkla; plechovka už je napůl prázdná, ale to nevadí, koneckonců, v igelitce u nohou mám ještě další tři. Je pátek, takže se necítím provinile, že piju ve vlaku. Zaplaťpánbůh za pátek! Zábava začíná.

Čeká nás prima víkend, říkají všichni. Nádherné slunné dny, obloha bez mráčku. Za starých časů bychom asi vyrazili ke corlyskému lesu, obloženi věcmi na piknik a novinami, a celé odpoledne bychom proleželi na dece tečkované slunečním světlem a popíjeli víno. Snad bychom uspořádali grilovačku s kamarády anebo si vyšli k *Růži*, kde bychom se usadili na zahrádce a tváře by nám během odpoledne červenaly od slunce a alkoholu stále víc, až bychom se nakonec do sebe zavěšeni dopotáceli domů a tam usnuli na kanapi.

Nádherné slunné dny, obloha bez mráčku, není se s kým bavit, není co dělat. Žít tak, jak žiju právě teď, bývá horší v létě, kdy je dlouho světlo, málo konejšivé tmy a všichni se věčně motají venku a jsou hnusně, agresivně šťastní. Člověka to vyčerpává; cítí se mizerně, poněvadž se sám toho rojení neúčastní.

Před sebou mám víkend, čtyřicet osm prázdných hodin, které musím nějak přetlouct. Znovu zvednu ke rtům plechovku, ale už v ní nezbyla ani kapka.

Pondělí 8. července 2013

Ráno

Je to úleva, být zase ve vlaku v 8.04. Tedy ne že bych se nemohla dočkat, až mi zase v Londýně začne pracovní týden – vlastně se mi do Londýna nijak zvlášť nechce. Chci se jen povalovat na měkkém, prohýbajícím se sedadle, cítit, jak se oknem line dovnitř sluneční teplo, vnímat, jak se vagon houpe dopředu a dozadu a dopředu a dozadu v chlácholivém rytmu kol, jež ujíždějí po kolejích. Radši budu tady a budu koukat na domy u trati. Radši budu tady než kdekoli jinde. Skoro kdekoli.

Zhruba v půlce cesty je na této vlakové lince vadná signalizace. Alespoň předpokládám, že musí být vadná, protože tady skoro

pokaždé máme červenou. Prakticky denně tady zastavujeme, někdy jen na pár vteřin, jindy na celé minuty. Když sedím jako obvykle ve vagonu D a vlak na tenhle signál zastaví, což je téměř vždycky, naskýtá se mi perfektní výhled na můj oblíbený domek u trati: na číslo patnáct.

Číslo patnáct se do značné míry podobá ostatním domům lemujícím tento úsek trati: půlka viktoriánského patrového dvojdomku s úzkou, dobře udržovanou zahradou, která se svažuje asi dvacet stop až k plotu, za nímž se prostírá několik metrů země nikoho oddělující dům od kolejí. Tenhle dům znám nazpaměť. Znám každou cihlu, znám barvu záclon v ložnici v patře (jsou béžové, s tmavomodrým vzorečkem), vím, že se z okenního rámu koupelny loupe barva a na střeše napravo chybí čtyři tašky.

Vím, že za teplých letních večerů obyvatelé tohoto domu, Jason a Jess, občas vylezou z velikého stahovacího okna, aby se mohli uvelebit na provizorní terase na prodloužené střeše nad kuchyní. Jsou dokonalý pár – pár snů. On je dobře stavěný brunet, silný, ochranitelský, vlídný typ. Úžasně se směje. Ona patří k těm drobným ženuškám, je to krasavice s bledou pletí a nakrátko ostříhanými blond vlasy. Má křehkou postavu, ostré lícní kosti poseté sprškou pih, půvabnou čelist.

Zatímco trčíme u semaforu, hledám ty dva. Jess sedává po ránu mnohdy venku, především v létě, a pije kávu. Když ji tam tak někdy vidím, mám dojem, jako by viděla i ona mne, cítím, jako by opětovala můj pohled, a nejradši bych jí zamávala. Jsem příliš nesmělá. Jasona tak často nevídám, zdržuje se kvůli práci hodně mimo dům. Ale i když tam zrovna nejsou, přemýšlím, co asi dělají. Třeba si dnes ráno udělali volno a Jess leží v posteli, zatímco Jason chystá snídani, nebo si šli spolu zaběhat, protože to by k nim tak sedělo. (S Tomem jsme dřív o nedělích společně běhávali, a abychom se mohli držet bok po boku, musela jsem oproti svému normálnímu tempu trochu přidat

a on zase o polovinu zpomalit.) Možná, že Jess v pokoji pro hosty v patře maluje, anebo jsou spolu ve sprše, ona se opírá rukama o dlaždičky a na bocích má jeho ruce.

Večer

Jsem mírně natočená k oknu, zády k ostatním cestujícím, a otvírám jednu z minilahviček Chenin Blanc, které jsem koupila v kiosku na Eustonském nádraží. Víno sice není vychlazené, ale ujde. Trochu si naliju do plastového kelímku, zašroubuju uzávěr a lahvičku si strčím do kabelky. Pít ve vlaku v pondělí je poněkud méně přijatelné, pokud ovšem člověk nemá společnost, což já nemám.

V těchto vlacích jsou povědomé obličeje, lidi, které vídám týden co týden a kteří jezdí sem tam. Poznávám je a oni nejspíš poznávají mne. Nevím však, zda mě vidí takovou, jaká doopravdy jsem.

Je krásný večer, je teplo, ale nepříliš dusno, slunce se pustilo do lenivého sestupu směrem za obzor, stíny se dlouží a světlo právě začalo leštit koruny stromů dozlatova. Vlak rachotí po kolejích, okolo Jasonova a Jessina domu prosvištíme, mihnou se mi před očima jen jako jednolitá šmouha večerního jasu. Občas je uvidím z této strany trati, ale nestává se to často. Pokud v protisměru zrovna nic nejede a pokud cestujeme dostatečně pomalu, někdy je zahlédnu venku na terase. A když se mi to nepovede – jako dnes –, tak si je představuju: Jess sedí s nohama na stole, v ruce skleničku vína, Jason stojí za ní a ruce má položené na jejích ramenou. Umím si představit dotek jeho rukou, jejich uklidňující, ochrannou tíhu. Čas od času se přistihnu, že si snažím vybavit, kdy naposled jsem zažila jakýkoli smysluplný fyzický kontakt s jiným člověkem, i kdyby se jednalo o pouhé objetí či srdečný stisk ruky, a moje srdce sebou škubne.

Úterý 9. července 2013

Ráno

Ta hromada šatstva z minulého týdne je u trati pořád a vypadá ještě zaprášeněji a opuštěněji. Kdesi jsem četla, že když do člověka narazí vlak, může z něj strhnout oblečení. Smrt způsobená vlakem, to není nic neobvyklého. Prý takhle zemřou dvě až tři stovky lidí do roka, tedy co dva dny alespoň jeden. Nejsem si jistá, v kolika případech jde o náhodu. Když vlak tohle místo zvolna míjí, bedlivě se dívám, zda na šatech není krev, ale žádnou nevidím.

Vlak zastaví jako vždycky na signál. Vidím Jess, jak stojí na terase před francouzským oknem. Na sobě má šaty s pestrým vzorkem, je bosa. Dívá se přes rameno do domu; snad se baví s Jasonem, který chystá snídani. Zatímco se vlak pomaloučku rozjíždí, dál upírám oči na Jess, na její domov. Ostatní domy v sousedství vidět nechci. A především nechci vidět ten, který stojí o čtyři vedle – ten, který kdysi býval můj.

Pět let jsem bydlela v Blenheimské ulici číslo dvacet tři, byla jsem bláznivě šťastná a přitom dočista zoufalá. Nedokážu se dnes na ten dům podívat. Byl to můj první domov, ne obydlí mých rodičů ani byt, který jsem sdílela s jinými studenty, ale první opravdu *můj* domov. Nedokážu snést pohled na něj. No, vlastně ano, dokážu, snesu ho, chci a nechci ho snášet, pokouším se ho snést. Každý den si říkám: Nekoukej se tam! A každý den se na něj kouknu. Nemůžu si pomoct, i když tam vlastně není nic, co bych chtěla vidět, a všechno, co tam uvidím, mě raní. I když si živě pamatuju, co to se mnou dělalo, když jsem jednou zvedla oči a postřehla, že z ložnice v patře zmizely rolety z krémového lněného plátna a nahradilo je cosi v něžně růžovém, miminkovském odstínu; i když si dosud pamatuju bolest, kterou jsem cítila, když jsem uviděla Annu, jak zalévá keře růží u plotu, v tričku, jež jí těsně obepíná vzduté břicho; tehdy jsem se kousla do rtu, až mi vytryskla krev.

Pevně mhouřím oči a počítám do deseti, patnácti, dvaceti. Tak, už je pryč, už nic neuvidím. Vjíždíme do nádraží ve Witney a vzápětí ho zase opouštíme, vlak začíná nabírat na rychlosti, zatímco předměstí vplývá do špinavého severního Londýna a místo řadových domků před námi defilují mosty počmárané graffiti a prázdné budovy s vytlučenými okny. Čím víc se blíží Eustonské nádraží, tím jsem nervóznější, tlak se stupňuje: jakýpak bude dnešní den? Napravo od kolejí, asi pět set metrů před vjezdem do nádraží stojí ohavná přízemní betonová barabizna. Na její zeď kdosi nakreslil šipku ukazující směrem k nádraží a připsal k tomu: CESTA KONČÍ. Pomyslím na ten uzlík hadrů u trati a mám pocit, jako by se mi stahovalo hrdlo.

Večer

Vlak v 17.56, kterým večer jezdím, je trochu pomalejší než ten ranní – jízda trvá hodinu a jednu minutu, takže trvá o celých sedm minut déle, přestože tento spoj nestaví v žádných dalších stanicích. Nevadí mi to, jelikož nechvátám ani ráno do Londýna, ani večer zpátky do Ashbury. O Ashbury tu vlastně ani nejde, i když je samo o sobě dost hrozné, je to město nově vzniklé v šedesátých letech minulého století, které se jako zhoubný nádor rozrůstá v srdci Buckinghamshiru. Není lepší ani horší než tucet jiných měst podobného střihu: centrum plné kaváren a obchodů s mobilními telefony a filiálkami JD Sports, obkroužené pásem předměstí, za nímž se rozkládá hájemství multiplexu a supermarketu Tesco. Bydlím ve vcelku pěkném, vcelku novém paneláku, který stojí tam, kde se obchodní srdce města začíná rozplizávat do obytných čtvrtí, ale můj domov to není. Mým domovem je ten viktoriánský domek u trati, jehož jsem byla spolumajitelkou. V Ashbury nevlastním byt, dokonce nejsem ani nájemnicí – jsem pouhou podnájemnicí, která obývá druhou ložničku v Cathyině bezvýrazném, nenápadném dvojpodlažním bytě.

S Cathy jsme se kamarádily na vysoké. Kamarádkami jsme vlastně byly jen tak napůl, nikdy jsme se zvlášť nesblížily. V prváku bydlela Cathy na koleji naproti mně a studovaly jsme stejný obor, takže se z nás v těch prvních náročných týdnech přirozeně staly spojenkyně, dokud jsme se obě neseznámily s lidmi, s nimiž jsme toho měly více společného. Od prváku jsme se moc nevídaly a po ukončení studia jsme se už nesetkávaly skoro vůbec, jen tu a tam na něčí svatbě. Jenomže když jsem se ocitla v nouzi nejvyšší, Cathy měla náhodou k dispozici volný pokoj – bylo to rozumné řešení. Byla jsem skálopevně přesvědčená, že to bude jenom na pár měsíců, nanejvýš na půl roku, a beztak jsem netušila, co jiného dělat. V životě jsem nebydlela sama, od rodičů jsem se stěhovala rovnou ke spolubydlícím a časem k Tomovi, takže mě ta představa vylekala. Souhlasila jsem tedy. A už je to téměř dva roky.

Není to nijak *hrozné*. Cathy je milá takovým tím rázným způsobem a člověka nutí, aby to vzal jako bernou minci. Poznávací znamení: je milá. Je to základní rys Cathyiny osobnosti, kterému její okolí musí vzdávat hold poměrně často, bezmála denně, což bývá únavné. Není to ale tak zlé – u spolubydlící si umím představit horší výstřelky. Ba ne, pokud jde o životní situaci, v níž jsem se nově ocitla (pořád ji beru jako novou, ačkoli už trvá dva roky), mě neštve Cathy, a dokonce ani Ashbury: deptá mě, že nejsem svou vlastní paní. V Cathyině bytě se stále cítím jako host, který užuž přepadává do škatulky *Nevítaný*. Cítím to v kuchyni, kde při vaření večeře zápolíme o místo. Cítím to, když vedle Cathy sedím na kanapi, zatímco ona pevně svírá dálkový ovladač. Jediný prostor, který vnímám jako doopravdy můj, je moje přecpaná mrňavá ložnice, kde se dá sotva projít mezi dvojitou postelí a stolem. Mám tam sice pohodlí, ale není to místo, kde by si člověk přál být, a tak se radši zdržuju v obýváku nebo u kuchyňského stolu, celá nesvá a bezmocná. Ztratila jsem vládu nad vším, dokonce i nad prostorem ve vlastní hlavě.

Středa 10. července 2013

Ráno

Je čím dál větší horko. Sice máme sotva půl deváté, ale už je dusno, ve vzduchu se tetelí vlhkost. Toužím po tom, aby se strhla bouřka, jenže obloha je nestydatě čistá, vodnatě bleděmodrá. Setřu si pot z horního rtu. Škoda, že jsem si zapomněla koupit lahev s vodou.

Dnes ráno Jasona ani Jess nevidím, a cítím prudké zklamání. Je to hloupé, já vím. Dychtivě obhlížím dům, není však nic vidět. Dole jsou roztažené závěsy, ale francouzské okno mají zavřené – od skla se odráží slunce. Zavřené je i stahovací okno v patře. Jason bude nejspíš v práci. Podle mého je lékař, snad pracuje pro jednu z těch organizací v cizině. Pořád je na telefonu, v šatníku sbalenou tašku; v Íránu vypukne zemětřesení nebo někde jinde v Asii udeří tsunami, a Jason všeho nechá, popadne tašku a během pár hodin už stojí na Heathrow, připravený letět, kam je třeba, a zachraňovat životy.

Pokud jde o Jess, podle šatů s odvážnými vzory, tenisek značky Converse i podle jejího půvabu a držení těla hádám, že pracuje v módním průmyslu. Anebo v hudebním, případně v reklamě – asi bude vizážistka nebo fotografka. Taky umí dobře malovat, má takový umělecký šmrnc. Úplně ji vidím v pokoji nahoře: burácející hudba, otevřené okno, velikánské plátno opřené o zeď a ona se štětcem v ruce. Vydrží tam až do půlnoci; Jason ví, že když Jess pracuje, nemá ji rušit.

Ve skutečnosti ji samozřejmě nevidím. Nevím, jestli maluje ani jestli se Jason umí krásně smát, netuším, zda má Jess nádherné lícní kosti. Stavbu její kostry odsud nedokážu rozeznat a Jasonův smích jsem jaktěživa neslyšela. Nikdy jsem ty dva neviděla zblízka, protože dokud jsem žila v sousedství, ještě tam nebydleli. Přistěhovali se až potom, co jsem před dvěma lety odešla. Nevím přesně kdy. Mám dojem, že jsem si jich začala všímat asi před rokem a postupem času pro mě nabyli na důležitosti.